

ΕΤΟΣ 66ον

14 Ὀκτωβρίου 2018

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 41 (3411)

ΓΙΝΕ ΓΗ ΑΓΑΘΗ!

Σέ αρκετές παραβολές ὁ Χριστός χρησιμοποιοεῖ εἰκόνες ἀπό τήν ἀγροτική ζωή. Στήν παραβολή, ὅμως, τοῦ σπορέως πηλάθει μιά πολὺ παράδοξη γεωργική εἰκόνα. Κανένας γεωργός, ὅσο ἀπειρος κι ἂν εἶναι, δέν ρίχνει τόν σπόρο του σέ δρόμο, σέ πέτρες ἢ μέσα στά ἀγκάθια. Παρά ταῦτα ὁ Χριστός, ὅπως «ἀνατέλλει τόν ἥλιον ἐπὶ πονηροῦς καὶ ἀγαθοῦς καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους», ἔτσι θέλει νά «σπέρνει» τόν λόγον του σέ ὄλων τῶν εἰδῶν «τά ἐδάφη» τῶν καρδιῶν τῶν ἀνθρώπων.

Πῶς ἀχρηστεύεται τό χωράφι;

Ἡ ἐρμηνεία πού κάνει ὁ ἴδιος στήν παραβολή ἀποκαλύπτει τήν ὀδυνηρὴ ἀλήθεια ὅτι ἐμεῖς, οἱ πεπτωκότες ἄνθρωποι, δέν «τρελαινόμαστε» κιόλας γιὰ νά ἀκούσουμε τά λόγια του. Δέν μᾶς εἶναι –ὅπως θά ἔπρεπε– «ἐπιθυμητὰ ὑπὲρ χρυσίον καὶ λίθον τίμιον πολὺν» οὔτε «γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον» (Ψαλμ. 18, 11). Ἀφήσαμε τήν καρδιά μας νά γοητευτεῖ ἀπό τήν ἀπατηλὴ γλῦκα τῶν παθῶν μας. Ἔτσι ἐγκαταλείφθηκε ἀκαλλιέργητη καὶ ἄγονη, καὶ κατάντησε σάν τήν «σκληρὰν καὶ ἀνήροτον ὁδόν», κατὰ τόν ἅγιο Κύριλλο Ἀλεξανδρείας, «πού τήν ποδοπατᾶνε, μαζὶ μέ τά πάθη μας, οἱ δαίμονες καὶ ὁ κόσμος πού κεῖται ἐν τῷ πονηρῷ». Τήν «ἐξέυτελίσσαμε», κατὰ τόν ἐπίσκοπο Ἀλεξανδρινὸ ποιητὴ, «μέσ στήν πολλήν συνάφεια τοῦ κόσμου, μέσ στές πολλές κινήσεις καὶ ὁμιλίες... ἐκθέτοντας τὴν σῶν σχέσεων καὶ τῶν συναναστροφῶν τήν καθημερινὴ ἀνοησία». Σέ μιά τέτοια καρδιά ὁ σπαρμένος λόγος τοῦ Θεοῦ θά εἶναι «ἀκροθιγῶς ἐπικείμενος», ἀφοῦ ἡ ραθυμία μας δέν μᾶς ἄφησε νά τόν «κατακρύψωμε» βαθιὰ μέσα μας, γιὰ νά ριζώσει καὶ νά καρποφορήσει. Καὶ ὁ διάβολος πανεύκολα, σάν τὰ πουλιά, «αἶρει τόν λόγον» ὅποτε θέλει ἀπό τήν καρδιά μας.

Πετρώδες ἔδαφος εἶναι ἡ καρδιά τοῦ μικρόψυχου, πού –κατὰ τόν Ζιγαβνό– δέν ἔχει «γῆν πολλήν, ἥτοι σταθερότητα»· δέν ἔχει ἀρκετὸ χῶμα γιὰ νά δεχθεῖ τόν σπόρο καὶ νά φυτρώσει. Τὰ ἀγκάθια, τέλος, πού τὰ ἀφήνουμε νά

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. η' 5-15)

Ἡ διάδοσις τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρειν τὸν σπῆρον αὐτοῦ· Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτόν, ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυνὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αὐτὸ ἀκάνθαι ἀπέπνιξαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυνὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπηρώτων δὲ αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἶη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀκούοντες μὴ συνῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπῆρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν εἰσὶν οἱ ἀκούσαντες, εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσι, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι, καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μερμηῶν καὶ πλοῦτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν, οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων, ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὄρα ἀκούειν, ἀκουέτω.

μεγαλῶνουν καὶ νά συμπνίγουν τὸν σπῆρον, τὰ ἐπισημαίνει πῶς εὐστοχα ὁ εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος μιλῶντας γιὰ «μέριμναν τοῦ αἰῶνος τούτου καὶ ἀπάτην τοῦ πλοῦτου». «Πρόσεξε», λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Δέν εἶπε ὅτι ὁ αἰὼν οὗτος, δηλαδὴ τὸ νά ζοῦμε σ' αὐτὴ τὴν ἐποχὴ, ἢ ὅτι ὁ πλοῦτος συμπνίγει τὸν σπῆρον· ἀλλὰ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλοῦτου. Μὴν κατηγοροῦμε τὰ πράγματα ἀλλὰ τὴ δική μας διεφθαρμένη γνώμη». Δέν εἶναι ὁ κόσμος οὔτε ἡ ἐποχὴ μας, πού «δέν μᾶς ἀφήνουν νά ἀγιάσουμε», ἀλλὰ ἡ κακή μας προαίρεση.

Ζήτα ἐλεύθερα νά μάθεις!

Καὶ τὸ «ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ» τὸ εἶπε ὁ Χριστὸς στοὺς μαθητὲς του, ὅταν τοῦ ζήτησαν ἐρμηνεῖα τῆς παραβολῆς, ὅχι γιατί εἶναι προσωπολήπτης. Δέν κάνει διακρίσεις ὁ Χριστὸς, οὔτε προαποφασίζει ποιὸς θά σωθεῖ. Τὸ «ὑμῖν», ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Θεοφύλακτος, ἀναφέρεται «τοῖς ζητοῦσιν μαθεῖν». Ὅλοι ἀνεξαιρέτως, ὅσοι ἐλεύθερα διψᾶνε νά μάθουν τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, γίνονται «ἐκκληκτοί», ὅχι γιατί τοὺς ἐπέλεξε αὐθαίρετα ὁ Θεός, ἀλλὰ γιατί αὐτοὶ τὸν ἐπέλεξαν κάνοντας καλὴ χρήση τῆς ἐλευθερίας τους.

Μετάφραση τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν ἐξῆς παραβολήν: «Ἐβγῆκε ὁ γεωργὸς διὰ νά σπείρῃ τὸν σπόρον του. Καὶ ἐνῶ ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον καὶ καταπατήθηκαν καὶ τὰ πιννά του οὐρανοῦ τοὺς ἔφαγαν· ἄλλοι ἔπεσαν εἰς πετρώδες ἔδαφος καὶ ὅταν ἐφύτρωσαν, ἐξεράθηκαν, διότι δέν εἶχαν ὑγρασίαν· ἄλλοι ἔπεσαν ἀνάμεσα στὰ ἀγκάθια καὶ ὅταν φύτρωσαν τὰ ἀγκάθια, τοὺς ἐπνίξαν τελείως· καὶ ἄλλοι ἔπεσαν εἰς καλὸν ἔδαφος καὶ ἐφύτρωσαν καὶ ἀπέδωκαν ἑκατὸ φορές περισσότερον καρπὸν». Οἱ μαθηταὶ του τὸν ἐρωτοῦσαν τί σημαίνει ἡ παραβολή αὐτή. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε: «Σ' ἐσᾶς ἔχει δοθῆναι τὸ νά γνωρίσετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' εἰς τοὺς λοιποὺς δίδονται μὲ παραβολάς, διὰ νά κυτᾶζουσιν ἀλλὰ νά μὴ βλέπουν καὶ νά ἀκούουσιν ἀλλὰ νά μὴ καταλαβαίνουν. Ἡ παραβολή αὐτή σημαίνει τὰ ἐξῆς: Ὁ σπόρος εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἐκεῖνοι ποὺ ἔπεσαν κοντά εἰς τὸν δρόμον εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἄκουσαν, ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος καὶ ἀφαιρεῖ τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδιά τους, διὰ νά μὴ πιστέψουν καὶ σωθοῦν. Ἐκεῖνοι δὲ ποὺ ἔπεσαν εἰς τὸ πετρώδες ἔδαφος, εἶναι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ὅταν ἀκούσουν, δέχονται μὲ χαρὰν τὸν λόγον ἀλλὰ δέν ἔχουν ρίζαν· προσωρινῶς πιστεύουσιν καὶ τὸν καιρὸν τῆς δοκιμασίας ἀπομακρύνονται. Ἐκεῖνο ποὺ ἔπεσε στὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ ἄκουσαν, ἀλλ' εἰς τὸν δρόμον τους συμπνίγονται ἀπὸ τὰς φροντίδας καὶ τὸν πλοῦτον καὶ τὰς ἡδονὰς τοῦ βίου καὶ ὁ καρπὸς τους δέν ὠριμάζει. Ἐκεῖνο δὲ ποὺ ἔπεσαν εἰς τὸ καλὸν ἔδαφος εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ μὲ καρδιά καλή καὶ ἀγαθὴ ἀκούουσιν τὸν λόγον, τὸν διατηροῦν καὶ καρποφοροῦν μὲ ὑπομονήν». Ἐνῶ ἔλεγε αὐτὰ, ἐφώνηξε: «Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει αὐτιά διὰ νά ἀκούῃ, ἄς ἀκούῃ».

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλη, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

Ἐπομένως, μόνο ἡ δική μας «διεφθαρμένη γνώμη», καρπὸς τῆς δικῆς μας κακῆς χρήσεως τῆς ἐλευθερίας, εἶναι ἡ βασικὴ αἰτία ποὺ κάνει τὰ ἀπὸ τὸν Θεὸ δοσμένα «καλὰ ἴλιαν» χωράφια τῶν καρδιῶν μας νά καταντήσουν, ἄλλο μὲν πατημένος δρόμος, ἄλλο δὲ πετρώδες ἔδαφος καὶ ἄλλο πλόγγος γεμάτος ἀγκάθια. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Χριστὸς κινούμενος ἀπὸ τὴν ἄπειρη φιλιανθρωπία του ταπεινώνεται, καὶ ὡς δῆθεν «ἄπειρος» (χωρὶς πείρα) γεωργὸς σπέρνει ὄχι μόνο στὴν «ἀγαθὴ γῆ» τῶν ἀγίων, ἀλλὰ καὶ στὰ ἀκαθλιέργητα ἐδάφη τῶν ἁμαρτωλῶν. Καὶ περιμένει γεμάτος ἀγωνία, πότε ὁ ἄνθρωπος ἐλεύθερα θά καταλάβει, ὅτι βασικός σκοπὸς τῆς ζωῆς του εἶναι νά καθλιεργεῖ αὐτὸ τὸ χωράφι, αὐτὴ τὴν πανάκριβη προίκα «τοῦ Κυρίου Σαβαώθ, τὸ ἡγαπημένον νεόφυτον», ποὺ ἴθει ὁ προφήτης Ἡσαΐας, τὸ «Θεοῦ γεώργιον», ποὺ θά πεί ὁ ἀπόστολος Παῦλος.

Ἡ ἀγωνία τοῦ Χριστοῦ

Σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία ἀπάντησε θετικά, ἔστω σχετικὰ σέ ὄψιμη ἡλικία, ὁ μεγάλος Ρώσος λογοτέχνης Νικολάι Γκόγκολ, καὶ σέ νεότερη ἡλικία, τὸ «πνευ-

14 Ὀκτωβρίου 2018: ΚΥΡΙΑΚΗ Δ΄ ΛΟΥΚΑ

Τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς ἐν Νικαίᾳ Ζ΄ Οἰκουμ. Συνόδου (787). Ναζαρίου καί Γερβασίου μαρτύρων. Κοσμᾶ τοῦ ποιητοῦ († 787).

Ἰγνατίου (Ἀγαλλιανοῦ) ἀρχιεπ. Μηθύμνης.

Ἦχος: γ΄ – Ἐωθινόν: Θ΄ – Ἀπόστολος: Τίτ. γ΄ 8-15 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ν΄ 5-15.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 21 Ὀκτωβρίου, Ϛ΄ Λουκᾶ.

Ἀπόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λκ. ν΄ 27-39.

ματικό του τέκνο», ὁ Ντοστογιέφσκι. Τό 1849 μιά ἀπλή γυναίκα ἔδωσε στόν 28χρονο ἀναρχικό Ντοστογιέφσκι μιά Καινή Διαθήκη, ἐνῶ ἔφευγε γιά τή Σιβηρία καταδικασμένος σέ τετραετή ἔξορία. Τόν πρῶτο καιρό ἔσκιζε σελίδες γιά νά καθαρίζει τό τσιμπούκι του. Κάποια στιγμή ὁμως θέλησε ἀπό περιέργεια νά διαβάσει. Ἔτσι ἄφησε αὐτό τό «ἀκρωτηριασμένο» Εὐαγγέλιο νά μπεῖ σάν σπόρος στή μέχρι τότε ἄγονη ψυχή του καί νά τόν μεταμορφώσει σέ πολύκαρπο δένδρο, πού συνεχίζει νά τρέφει μέ τοὺς χυμώδεις καρπούς του τοὺς «πεινῶντας καί διψῶντας τήν δικαιοσύνην» τοῦ Θεοῦ.

Ἄγωνιᾶ ὁ Χριστός. «Ἔμεινα», φωνάζει, «τοῦ ποιῆσαι δικαιοσύνην». «Περιμένω τί καρπούς θά κάνει. Περιμένω πολλοὺς καί καλοὺς καρπούς ἀπό τό χεράφι, πού σοῦ χάρισα». Ἔσ μήν τόν ἀπογοτεῦσουμε· ἄς μήν τόν κάνουμε γιά κανένα μας νά θρηνήσει μέ τό στόμα πάλη τοῦ μεγαλοφωνοτάτου Ἡσαΐα λέγοντας: «Ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι σταφυλήν, ἐποίησεν δέ ἀκάνθας· ἔμεινα τοῦ ποιῆσαι δικαιοσύνην, ἐποίησεν δέ ἀνομίαν» (5,4). Ἄρχιμ. Β. Λ.

ἹΕΡΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟ ΣΕΜΙΝΑΡΙΟ

Γραφεῖο Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς τῆς
Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος

Τό Σεμινάριο θά ξεκινήσει τό Σάββατο 20 Ὀκτωβρίου ἐ.ἔ. Εἶναι ἀνοικτό καί ἀπροϋπόθετο γιά ὅσους ἐνδιαφέρονται νά τό παρακολουθήσουν.

Διδάσκονται τά ἀκόλουθα μαθήματα:

- Σύγχρονη Ἱεραποστολή
  - Κανονικό Δίκαιο Ἱεραποστολῆς
  - Τριτοκοσμική Κοινωνιολογία
  - Θεολογία Ἱεραποστολῆς
  - Ἱεραποστολική Ἀγιολογία
  - Στοιχεῖα Τροπικῆς Νοσολογίας
  - Ἀφρικανική Ἐθνολογία
  - Ἱεραποστολική Πρακτική καί Μεθοδολογία.
- Πληροφορίες σιά τηλεφῶνα: 210 7272313-315-316.

..«ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶ 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωσις, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΠΡΙΟΥ» σ΄ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr